

да се храните съ тѣхъ. Злото не е въ яденето. Когато забраняватъ да се яде извѣстна храна, то става отъ съображението да се не причинява страдание на сжществото, което се употрѣбява за тази храна. Казвамъ, че можете да ядете. Ще отидете въ курника и, като хванете кокошката, ако не крѣкне, можете да я заколите и изедете. Щомъ изкрѣкне, оставете я. Сжщо и овцата — щомъ, заблѣе, оставете я: тя иска да живѣе. Слѣдователно, вие трѣбва да ги питате. Питайте коя овца и кокошка искатъ да живѣятъ въ васъ. Христосъ казва: „Азъ съмъ живъ хлѣбъ, и, който Ме яде, ще има животъ вѣченъ“.

За да можемъ да разберемъ думитѣ Христови, трѣбва да се очистимъ: да очистимъ зрѣнието, да очистимъ и ума си. Нашиятъ умъ е едно прѣкрасно орждие, когато знаемъ какъ да го употрѣбяваме; но той е и много опасно оржие, когато не умѣемъ да си служимъ съ него. Когато орете съ рало една непосѣта нива, за да я засѣете, това е ваше право; вие вървите по естественъ законъ; Но, когато разоравате една вече засѣта нива, вършите глупость. Нѣкои хора казватъ: „Ние трѣбва да мислимъ и да критикуваме“, защото науката безъ критика не могла. Да критикувате, но какъ? Критика, като хирургията — да изрѣзвате болно мѣсто отъ човѣшкото тѣло, разбирамъ, тя е полезна, но да изрѣзвате здраво мѣсто, не разбирамъ. Да бжде човѣкъ такъвъ хирургъ не е мжчна работа: всѣки може, като вземе трионъ, да прѣтрие крака на нѣкого; всѣки отъ васъ има тая способностъ, но малцина сж ония, които знаятъ да вършатъ правилно своята хирургическа операция. За да се на